

В микробуса отново извъня смартфонът ми.

Номерът не се виждаше, а се появи надпис 'Private caller'.

- Да! - обадох се с не много учтив тон.
- Не изпълни инструкцията! - чух неприятния глас.
- Я се разкарай! - извиках аз и затворих.
- Какво стана? - попита Нора.
- Пак онези – отговорих раздражено. - Не съм им

бил изпълнил инструкцията.

В този момент Адон пребледня и стисна още по-силно ръката ми.

- Адон не е добре! - извиках аз.

Нора я погледна и каза на шофьора нещо на дохрон. Той превключи на следващата скорост и натисна газта.

Смартфонът ми пак извъня. Отново 'Private caller'.

- Абе казах ли ти да се разкараш? - извиках аз.
- Не изпълни инструкцията! - спокойно каза онзи. -

И ще стане по-зле.

Затворих. Не исках повече да се разправам.

- Какво каза? - погледна ме Нора.
 - Че щяло да стане по-зле – отвърнах аз.
 - Те са направили нещо на Адон – каза Нора.
 - Да – кимнах аз. - Когато са се появили в стаята, тя
- изпитала чувство, че я владеят, че е тяхна собственост.
- Така ли ти каза? - изненада се Нора.
 - Да – потвърдих аз. - Наредили й да не ти казва

нищо.

- А на теб каза? - не искаше да повярва Нора.

- Да – казах аз. - Били са сигурни, че ще ни

приберат, преди да научиш.

- Значи, обърках им сметките – горчиво се усмихна

Нора и веднага стана сериозен. - Безпокоя се за Адон. Не изглежда добре.

- От нищото... - промълви Адон.

- Какво? - не разбрах аз.

- От нищото... - повтори Адон. - Появяват се от нищото...

- От нищото? - извика Нора. - Как от нищото?

- От нищото... - шепнешком повтори Адон.

- В стаята на госпожа Хронхра са се появили от нищото – предположих аз.

- Аха! - извика Нора. - Телепортират се! Явно могат да го направят, когато имат ориентир. Например, нашите чипове, телефони, таблети...

- Внимавай! - извиках аз, защото в този момент пред нас се появиха двама от хората, които ни преследваха. Лицата им сякаш ги нямаше.

Нора обаче ги беше усетил преди мен и вратата на микробуса зееше отворена. Само за части от секундата и двамата се въргнаха на улицата. Нямам представа какво стана с тях, защото микробусът зави в следващата пряка и се понесе към квартирата.

- Благодаря ти, Адон – каза Нора. - Спаси ни, макар че те контролират.

Адон се беше отпуснала на рамото ми и дишаше тежко. Не каза нищо. След малко микробусът спря в двора на кооперацията, в която се намираще квартирата.

- Изчезвай бързо – каза Нора на своя човек, докато слизахме.

Адон започна да се свлича. Аз я грабнах и я понесох нагоре по стълбите. Когато влязохме в жилището, я сложих да легне на дивана в горния хол. Братея изскочи от стаята си и извика:

- Какво се е случило?
- Онези я владеят – каза Нора.
- Владеят? - не разбра Братея.
- Контролират съзнанието ѝ – обясних аз.
- И как го правят? - с недоверие ме погледна тя.
- Каж ми да ти кажа – отвърнах аз.
- Как мога да ти кажа? - вдигна рамене Братея.
- Ами, питай ги! - подадох ѝ смартфона си, който в момента пак звънеше.

- Ало! - извика Братея. - Кой се обажда? Кажете си името! Представете се! Е, ами тогава няма какво да разговарям с вас!

Братея ми върна смартфона.

- Не ги питах – каза тя. - Не са много словоохотливи.

- Какво каза? - попитах аз.

- Не си изпълнил инструкцията – предаде думите му Братея.

- Само това приказва – пренебрежително махнах с ръка.

В този момент Адон стисна другата ми ръка, която не беше пуснала още от кафенето.

Наведох се над нея и попитах:

- Как си?

- Ти ме защитаваш... Стой до мен... Моля те... - едва прошепна Адон.

- Тук съм – успокоих я аз. - Няма да мръдна.

Тя се отпусна и се унесе. Дишането ѝ стана по-бавно и започна да се нормализира.

- Не мога да разбера какво става – каза Братея.

- Доколкото ми стана ясно – започнах да обяснявам,
- това са хората, отвлекли госпожа Хронхра и Дахра.

- Детективите ли? - попита Братея.
- Не – поклатих глава аз. - Други са. Но сякаш са от една и съща раса.

- Какво значи това? - не разбра Братея.
- Много трудно можеш да различиш чертите на лицата им – продължих обясненията си аз. - Все едно всички имат една и съща физиономия и то толкова безлична, че в първия момент ти се струва, че нямат лице.

- Това ми звучи познато – развълнувано каза Братея. - С Винко постоянно движеха такива. Когато бях в базата му, там навсякъде виждах такива. Не мога да ги нарека хора, а той всеки път ми казва, че били хора като нас.

- Използват някаква технология, с която упражняват контрол върху съзнанието – продължих аз. - Дали са сложили друг чип на Адон или са я обработили по някакъв друг начин, не знам. Но трябва да разберем колкото се може по-бързо, защото може да цъфнат всеки момент.

- Какви цветя? - не разбра Братея.
- Не, не – усмигнах се аз. - Така казваме, когато някой се появи внезапно.

- Разбрах – кимна Братея. - Не съм овладяла фразите. Трябва да се живее в такава среда, за да се овладеят.

- Да – съгласих се аз. - Но, както и да е. Трябва да потърсим информация как да се противопоставим на контрола на съзнанието.

- Сигурно е много трудно – каза Братея. - Ще трябва да се свържа с Института на Хронда по управление с мисълта. Оттам може да ми дадат идея.

В този момент Нора дойде с всички останали

членове на екипа. Всички бяха облечени в странни гаширизонни. Той подаде на мен и Братея два сгънати и каза:

- Облечете ги. Защиават от техните зашеметяващи оръжия.

Бързо ги навлякохме.

- Вдигнете качулките.

Двама от хората на Нора навлякоха един гаширизон и на Адон.

Само след няколко секунди в хола се появиа четиримата без лица.

- Не изпълни инструкцията – погледна ме единия и насочи синкава мълния, която ме отхвърли на един метър назад, но не ме засегна по-сериозно. През това време хората на Нора бяха обезвредили четиримата. Поставиха на ръцете и краката им ограничители и ги повлякоха към долния етаж.

- Какво ще ги правите? - извика Братея.

- Спокойно! - отвърна Нора. - Вече си имаме разменна монета.

- Тя не струва нищо – каза Братея. - Тези са просто изпълнители. Ако не се върнат, никой няма да плаче за тях.

- Откъде знаеш? - спря се Нора на стълбите към долния етаж, като блъсна грубо единия от пленниците.

- Те може и да са клонинги – предположи Братея. - С ограничени функции.

- А може и да си ги приберат – казах аз. - Както ги изпратиха.

- Няма да могат – Нора посочи струпаните на купчина устройства, извадени от джобовете на нападателите. - Но аз ще се възползвам.

- Чакай! - извика Братея. - Идвам с теб!

- Ти оставаш тук! - твърдо каза Нора. - Вземам още четирима. Трима остават тук за охрана.

- Това не е разумно – поклатих глава аз. - Не знаеш къде ще се озовеш.

- Няма да ми е за пръв път – отвърна Нора.

През това време четирима от неговите хора си разпределиха устройствата, отнети от четиримата без лица. След това бързо затвориха в една стая на долния етаж пленниците и се събраха в хола на горния етаж.

Само след секунди петимата изчезнаха.

Адон отвори очи. Беше с ясен поглед, бодра и в отлично състояние.

- Какво стана? - озърна се тя и скочи на крака. - Къде е Нора?

- Заминаха нанякъде – вдигнах рамене аз. - Никой не знае къде.

В този момент звънна смартфонът ми. Беше Нора!

- Нора! - извиках аз. - Какво става?

- Всичко е наред – каза той спокойно. - Тук има още четирима от техните.

- Те как са? - попитах аз.

- Познай – засмя се невъзпитано Нора.

- Къде се намира това място? - поинтересувах се аз.

- Недалеч от квартирата – обясни Нора. - На няколко пресечки.

- Значи са ни следели? - предположих аз.

- От всичко, което намирам тук, си личи, че са ни следели отдавна – каза Нора. - Не знам обаче как са минавали през невидимата врата, без да бъдат засечени.

- Технология – казах аз.

- Сигурно – съгласи се Нора. - Затварям. Ще ви държа в течение.

Братея и Адон ме гледаха с очакване.

- Нора владее положението – пошегувах се аз.

- А хората му как са? - попита Братея.

- Те са добре – отговорих аз. - Само че там имало още четирима от хората без лица. Те са зашеметени.

Мястото било наблизно. Има много доказателства, че са следели Хронхра отдавна. Само че Нора не знае как са преминавали във вашето измерение незабелязано.

- Аз не разбрах нищо – каза Адон. - Откакто излязохме от детективската кантора, всичко ми се губи.

- Беше много зле – казах й аз. - Уплашихме се за теб.

Адон ме погледна продължително, после погледна Братея, която й кимна.

- Благодаря ви, че не сте ме изоставили – Адон стисна ръцете на двама ни. - Тези хора са ужасни.

В този момент чух, че в двора влиза кола.

Погледнах през прозореца, и видях познатия микробус.

Нора излезе пръв, огледа се, и след като се увери, че наблизно няма никой, грабна на гръб един от зашеметените и го понесе нагоре по стълбите. Други трима от екипа го последваха, като по същия начин качиха по един пленник.

